

קונטרס

קבוץ ראש השנה

בו יבאר מעלת הזכה לבא אל הקבוץ הקדוש של אנשי שלומינו
הקדושים, המתקבצים יחד בכל מקום שהוא לראש השנה, ובפרט
בעיר אומן, ואת גדל התקונים שנעשים על ידי זה בכל העולמות.
אשר כתב הרב הנאון הצדיק, חסידא ופרישא, עמוד האמונה,
מנורה הטהורה, המגלה והמפרסם אמתת מציאותו יתברך לכל
העולם בלו.

כבוד קדשת הרב הצדיק מוהרא"ש זצ"ל

בעל מחבר

ספר "שפת הנחל" - פרוש ובאור על כל הספר הקדוש והנורא "לקוטי מוהר"ן,
וספרי שו"ת "אשר בנחל", ועוד ספרים רבים ונכבדים, הבנויים ומקודשים על-פי
דברי רבינו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון, בוציא קדישא עלאה, אדוננו
מורנו ורבינו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הנאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אגיס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הוצא לדפוס ע"י חסידי ברסלב עה"ק ר'ושלים תוכב"א

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה וכל ספרי
אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע וספרי תלמידיו הקדושים

To obtain this and other Breslov publications:

חיבל הקודש מאנסי
HEICHAL HAKODESH MONSEY
32 Dolson Rd.
347-733-7551

חיבל הקודש וויליאמסבורג
HEICHAL HAKODESH WILLIAMSBURG
27 Skillman Street
718-384-1652

חיבל הקודש קרית יואל
HEICHAL HAKODESH KIRYAS JOEL
8 Premishlan Way
845-243-0563

חיבל הקודש קרית יואל
HEICHAL HAKODESH KIRYAS JOEL
8 Hayes Ct.
845-467-5299

בארץ ישראל:

מוסדות "חיבל הקודש" חסידי ברסלב
שע"י עמותת "ישמח צדיק-קהילת ברסלב בגליל"
בהתיסדות ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל
רחוב רבי נחמן מברסלב 1 ת.ד. 421 יבנאל 15225

מלפון רב קווי 04-6708356

פקס: 04-6708359

Visit our new website: www.breslevcenter.com

לשמוע השיעורים 212-444-9191

Find our entire book selection at:

AMAZON.COM

To donate and/or sponsor one of our books please call:

845-248-1651

קונטרס
קבוץ ראש השנה

א.

צריך שתדע, אהובי, בני הקר, אשר רבנו ז"ל
אמר: "הראש השנה שלי עולה על הכל, והיה פלא
אצלי, מאחר שהמקרבים שלי מאמינים לי, ולמה
לא יזהרו כל האנשים המקרבים אלי, שיהיו כלם
אצלי על ראש השנה איש לא יעדר, כי כל ענין
שלי הוא רק ראש השנה"; והזהיר לעשות כרוז,
שכל מי שסר אל משמעתו ומקרב אליו, יהיה על
ראש השנה אצלו, לא יחסר איש, ומי שזוכה
להיות בראש השנה, ראוי לו לשמח מאד מאד,
"אכלו מעדנים ושתו ממתקים, כי חרות ה' היא
מעזכם" (נחמיה ח), וזה נאמר על ראש השנה (עין

חיי-מוהר"ן, סימן תג), ועל-בן מאחר שזכית להתנדע
 מרבי אמת בזה, רבי רחמן בזה, אשר מוריד את
 עצמו אליך, ומוסר את נפשו בשבילך, כדי
 להשיבך בתשובה שלמה אליו יתברך, כי זה עקר
 עבודתו, שמוסר את נפשו בעבור כל אחד ואחד
 להוציאו מהרפש והבוץ שלו, כאשר יודע כל אחד
 בנפשו מה שעבר עליו, ומה שעדין עובר עליו,
 ומה שהוא זוכה על-ידי רבנו ז"ל, וכאשר התבטא
 פעם ואמר: כפה צלם אלקים היו מנחים ברפש,
 ואני הוצאתים מהרפש והלכלוך והזזהמה ונגיתי
 אותם, בנראה בחוש, שהמתקרבים אלי נשתנים
 פניהם, וכא עליהם פנים של יהודי בחינת צלם
 אלקים, הלא יש אצלי אנשים שאיני יודע אם
 השאול תחתיות הנה די להם, כי גם השאול
 תחתיות הנה קטן לפניהם, שאם הנה אפשר להם
 לחתר תחת השאול תחתית, היו חותרים, ועל ידי
 נתקרבו להשם יתברך בהתקרבות כזו ובתשוקה
 כזו, שעדין לא הנה לעולמים (עין חיי-מוהר"ן, סימן
 ש'), ועל-בן מדוע לא תמסר את נפשך לבוא אליו
 לראש השנה הקדוש?! ואם אפשר לבוא אל ציונו

הקדוש בערב ראש השנה, ולהתפלל יחד עם קבוץ הקדוש של תלמידיו האמתיים בראש השנה בעיר אומן, אין למעלה מזה, ואם אי אפשר מאיזו סבה שרק תהיה, על-כל-פנים עליו להתאחד יחד עם עשרה מתלמידיו, ויעשו מנגן בעירם ובמקומם, ויתפללו יחד באהבה, אחנה ורעות, אשר על-ידי-זה ימשיכו את רבנו ו"ל אליהם, כמו שהבטיח ואמר קדם שנסע לעיר אומן להסתלק שם, בעת שיצא מפתח הבית אל החוץ לעלות על העגלה, עמד ליד המזוזה, והניח ידיו על המזוזה, פנה ואמר לעולם: תראו להתקבץ יחד ולהתפלל יחד, ואם תתפללו בכונה, אולי תוכלו להמשיך אותי לכאן עוד פעם (עין חיי-מוהר"ן, סימן קפז), ורבנו ו"ל ידע כבר אז שנסע להסתלק, אף-על-פי-כן אמר: אם תתקבצו יחד להתפלל בכונה, אולי תוכלו להמשיך אותי אליכם עוד פעם, ואמר על זה מוהרנ"ת ו"ל, אשר בכל מקום ומקום שמתקבצים עשרה מאנשי שלומנו, ראוי לנסע מסוף העולם ועד סופו, לדחף את ראשו ביניהם, ודבר זאת לענגן ראש השנה, שההכרח לתלמידיו

הַאֲמִתִּים לְהִתְקַבֵּץ יַחַד, וּלְהִתְפַּלֵּל בְּכּוֹנֵה, וְעַל-
 יְדֵי־זֶה יְכוּלִים לְהַמְשִׁיךְ אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֲלֵיהֶם,
 וְעַל-כֵּן אִם אֶפְשָׁר לָךְ לְנִסְעַע עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶל
 צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֶן, אֵין לְמַעַלָּה מְזֶה, כִּי
 מְאֹד מְאֹד בִּקֵּשׁ מֵאַתָּנוּ שְׁנַבּוּא אֱלִיּוֹ (עֵין חַיִּי-
 מוֹהַר"ן, סִימָן קסב), כִּי רַק שָׁם הִיא שְׁלֵמוֹת הַקְּבוּץ
 בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, אֲבָל אִם אֵי אֶפְשָׁר מֵאִיזוֹ סִבָּה שְׁלֵא
 תִּהְיֶה, אֲזִי בְּכָל מְקוֹם בְּעוֹלָם שְׁמֵתְקַבְּצִים עֲשָׂרָה
 מֵאַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ, רְאוּי לְדַחֵף אֶת רֹאשׁוֹ בִּינֵיהֶם,
 וּלְהִתְפַּלֵּל יַחַד בְּכּוֹנֵה וּבִאֲהָבָה אֲמִתִּית, וְעַל-יְדֵי־זֶה
 יִמְשִׁיכוּ אֲלֵיהֶם אֶת רַבְּנוּ ז"ל, וְגַם הֵם יִקְבְּלוּ אֶת
 הַתְּקוּנִים שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, וְאֵל
 יִפְתָּה אוֹתָךְ יְצִרְךָ, כְּאֵלוֹ יֵשׁ מְקוֹם שֶׁהוּא תַּחֲלִיף
 לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, כִּי הַכֹּל הֵבֵל וּרְעוֹת רוּחַ, וְאֵין בְּזֶה
 שׁוּם מִמֶּשׁ, כִּי הָעֶקֶר הוּא לְנִסְעַע אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל
 בְּעִיר אוֹמֶן, וּלְהִתְפַּלֵּל שָׁם בְּכּוֹנֵה גְדוּלָּה עִם
 תְּלִמִּידָיו הָאֲמִתִּים, אֲבָל כְּשֶׁנֶּאֱרַע אֵיזֶה אָנֹס, וְאֵי
 אֶפְשָׁר לוֹ לְנִסְעַע, אֵל תַּחֲלֵשׁ דַּעַתוֹ וְאֵל תִּפְּל רוּחוֹ
 עָלָיו, אֵלֹא יִשְׁתַּדֵּל לַעֲשׂוֹת מְנַיִן בְּעִירוֹ וּבִמְקוֹמוֹ
 דִּיקָא, וְזֶה נֶחֱשֵׁב מִמֶּשׁ כְּאֵלוֹ הַתְּפַלֵּל בְּיַחַד עִם

רַבְּנוּ ז"ל; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁמַנְצֵל אֶת רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, וּמִתְפַּלֵּל יַחַד בְּקִבּוּץ עִם אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים, תְּלַמִּידי רַבְּנוּ ז"ל הָאֲמֵתִיִּים, הָעוֹסְקִים בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כָּל הַשָּׁנָה, וּמִתְפַּלֵּל עִמָּהֶם יַחַד בְּהִתְקַשְּׁרוֹת לְרַבְּנוּ ז"ל, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִכּוֹן יִהְיֶה לְבוֹ וּבְטוֹחַ, שְׁיִמְשִׁיךְ אֶת רַבְּנוּ ז"ל אֵלָיו, וְיִזְכֶּה לְכָל הַתְּקוּנִים שֶׁהִבְטִיחַ רַבְּנוּ ז"ל, לְתַקֵּן אֶת כָּל מִי שָׁבָא אֵלָיו.

ב.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! רַבְּנוּ ז"ל אָמַר: הֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי הוּא חֲדוּשׁ גָּדוֹל, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יוֹדֵעַ, שְׂאִין הַדְּבָר הַזֶּה בִּירוּשָׁה מְאֻבּוֹתִי, רַק הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִתֵּן לִי זֹאת בְּמִתְנָה, שְׂאִנִּי יוֹדֵעַ מֵהוּ רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לֹא מִבְּעֵיִא אַתֶּם כָּלְכֶם בְּוֹדָאֵי תְלוּיִין בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי, אֲלֵא אֶפְלוּ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ תְלוּי בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי (עֵין חַיִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן תה); עַל-כֵּן רֵאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, לְהִשְׁתַּדֵּל בְּכָל מִינֵי אַפְנִים שֶׁבְּעוֹלָם לְבוֹא אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל אַנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הַיְקָרִים הַמְּתַקְבְּצִים יַחַד בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בְּהִתְקַשְּׁרוֹת אֶל רַבְּנוּ

ז"ל, ואל תסתכל על שום מונע ומעכב כלל, ואף
 שיפתך יצרך, כאלו יש שם איזה בלבול או איזה
 בטול שמבלבלים ומבטלים אותך, תדע, שהכל
 הבל ורעות רוח והוא דמיון מדמיונותיו של היצר,
 כאשר אמר רבנו ז"ל בעצמו לאחד שהתאונן
 לפניו, שהיה ניחא לו יותר להיות אצלו בשבת
 תשובה ולא בראש השנה, כי אין לו מקום לעמד
 שם בבית המדרש, וגם אין לו אכסניה טובה לאכל
 וללון, ומחמת זה דעתו מבלבלת מאד, ואינו יכול
 להתפלל בכונה, על-כן היה טוב לפניו יותר להיות
 אצלו בזמן אחר ולא בראש השנה, השיב לו רבנו
 ז"ל בזו הלשון: אם לאכל אם שלא לאכל, אם
 לישן אם שלא לישן, אם להתפלל אם שלא
 להתפלל, (רצונו לומר, שלא להתפלל בכונה
 כראוי), אף ורק שתהיו אצלי על ראש השנה יהיה
 אף שיהיה, ואמר בלשון אשכנז בזו הלשון: יא
 עסין גיט עסין, יא שלאפין גיט שלאפין, יא
 דאווינען גיט דאווינען, אבי דו זאלסט ביי מיר זיין
 אויף ראש השנה, (ובאמת כל הדברים הנ"ל הם
 רק דמיונות ופתוים של הבעל-דבר, כי תהלה

לאל, נראה בחוש, שעל-פי-רב מתפללין יותר
 בכונה בכלל הקבוץ הקדוש בראש השנה, ממה
 שהיה מתפלל בביתו) (עין חיי מוהר"ן, סימן קד);
 ועל-פן ראה, אהובי, בני הקר, לעשות כל מיני
 פעולות שבעולם לבוא להתקבץ עם אנשי שלומנו
 הקרים, תלמידי רבנו ו"ל האמתיים, הרוצים רק
 עבודת השם יתברך, ואינם חפצים בשום הבל
 מהכלי העולם הזה, פי בודאי צריכים זכיה למצא
 אותם, כי הבעל-דבר ערבב את העולם, עד שאין
 יודעים איפה משה שרוי ואיפה אהרן שרוי,
 ונתערבו בין אנשי שלומנו כל מיני ערב רב של
 ליצנים ובעלי מחלקת, אשר עבדו בהפקרא ניהא
 ליה, ובאים ודוחקים את עצמם, וגורמים מה
 שגורמים — צרות ויסורים וחלישות הדעת ועגמת
 נפש, כי הם הם השדין והודאין המתנגדים
 והמחרפים את ראי השם (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק
 א' סימן כח), אשר עליהם רמזו חכמינו הקדושים
 (ברכות ו): האי דוחקא דהוי בכלה מינייהו הנה,
 כל אלו הדוחקים את עצמם, ועושים רעש בשעה
 שמתקבצים התלמידים לשמע דרוש הרב הם

מינייהו, הינו מהשדים יהודאין, וצריכים לבקש רחמים רבים ממנו יתברך, לבל יהיה לו שום חלק עמָהם כָּלֵל, רק יבקש ממנו יתברך, שיזכה לבוא אל תלמידי רבנו ז"ל האמתיים, העוסקים במסירות נפש כָּל השנה בעבודת השם יתברך, ואינם חפצים בהבלי עולם הזה כָּלֵל, רק רוצים לדבק את עצמם בו יתברך, ומתמידים בתורה בשקידה עצומה, ולומדים בסדר הדרך הלאמוד של רבנו ז"ל, וזוכים לטייל ולהיות בכל חלקי התורה הקדושה, ומתבודדים בכל יום עמו יתברך שעות על גבי שעות, ומבקשים ומתחננים על נפשם, שיזכו לטהר ולזכך את עצמם מכל מיני חלודה ולכלוף שנדבק בהם, ואין להם שום רצון אחר מבלעדי רצונו יתברך, ומוסרים את נפשם להתפלל התפלות במסירות נפש גדולה, וקמים בכל לילה בחצות, ובזכים ומבכים אז על גלות השכינה ועל צרות ישראל ועל חרבן בית המקדש ועל העלמת אור הצדיק, שנעלם ונסתר ונתכסה מכל העולם כֵּלֵו, שהוא החן והיפי של כל העולם (עין לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), ועל־כֵּן דיקא עם תלמידים

קדושים כאלו, ראוי להתחבר ולהתפלל יחד בראש השנה, וראוי לנסע מסוף העולם ועד סופו, ולדחף את ראשו, ולהיות בקבוץ קדוש ונורא כזה, פי מאחר שמתמידים בעבודת השם יתברך על-פי דרכי עצות רבנו ז"ל כל השנה, בנדאי הם זוכים בראש השנה להמשיך את רבנו ז"ל אליהם, ולכן כדאי להתפלל רק ביניהם, ולברח מכל מיני ליצנים ובעלי מחלקת כמו שבורחים מאש, פי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן כא): בראש השנה צריכים להיות חכם, וישמר על מחשבתו, שיחשב רק מחשבות טובות, שייטיב השם יתברך עמנו, ויתן לנו שנה טובה, ועל-כן מה ולמה לו להתערב בין ערב רב, ולעסק עמהם בפטפוטי דברים ומחלקת וסכסוכים ופוחים, הלא בראש השנה צריכים לשמר מאד את מחשבתו, ולחשב רק מחשבות טובות וקדושות, ולשמר את דבורי פיו, ולכן אשרי מי שזוכה להתחבר בראש השנה הקדוש עם תלמידי רבנו ז"ל האמתיים המתקבצים יחד, ויתפלל בהתקשרות לרבנו ז"ל, ואם יזכה להוציא מהכח אל הפעל לנסע אל ציון

רבנו ז"ל בעיר אומן לראש השנה, מה טוב ומה
 נעים, וישתדל להתפלל גם שם רק בין תלמידי
 האמתים, המוסרים את נפשם כל השנה לגלות
 ולפרסם את דעת רבנו ז"ל בעולם, ומתנהגים
 על-פי עצות רבנו ז"ל, ויברח מכל הולכי רכיל
 ובעלי מחלקת וכו', ואם לא יזכה לנסע אל ציון
 רבנו ז"ל לראש השנה, אל תחלש דעתו ואל תשבר
 רוחו, אלא ישתדל לעשות קבוץ בעירו ובמקומו
 דיקא, ונכון יהיה לבו ובטוח, שימשיך את רבנו
 ז"ל אליו; אשרי מי שחוקק דבורים אלו בתוך
 לבו, וימשיך על עצמו את התקונים מרבנו ז"ל,
 שמקבלים בראש השנה.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר ראש
 השנה הוא יום ראשון לעשרת ימי התשובה, כי אז
 נפתחים שערי התשובה לכלם, כמאמרם, זכרונם
 לברכה (ראש השנה טז): "שלשה ספרים נפתחים
 בראש השנה: אחד של רשעים גמורים, ואחד של
 צדיקים גמורים, ואחד של בינונים", ומי שזוכה

לשוב אז בתשובה שלמה, על-ידי-זה נמתקים ממנו כל הדינים, ונמתלים לו כל עוונותיו, ועקר התשובה היא על-ידי שהאדם מרגיל את עצמו לילך אל מקום פנוי שאין שם בני-אדם, ומחפש ומבקש אחריו יתברך, וצועק ושואל איה מקום כבודו (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן יב) — איה המקום שאוכל למצא אותך, ועל-ידי-זה שצועק ומבקש ומתחנן ומחפש אחריו יתברך, על-ידי-זה אם יהיה עקשן גדול ולא יעזב את מקומו, יבוא ויגיע סוף כל סוף אל מדרגה נוראה ונפלאה מאד, שתגלינה לפניו כל ההסתרות, ויעלה עד המאמר הסתום, ויתגלה אליו סוד בראשית, שהוא אותיות: ברא תיש, כמובא בתקוני זהר (עין בתקונים תנינא), שכל זה הוא אילו של יצחק, שמשם נמשך השופר של ראש השנה, כי עקר השופר הוא לעורר, זכותו של אילו של יצחק, כמאמרם, זכרונו לברכה (מדרש תנחומא וירא): "אמר הקדוש-ברוך-הוא: עתידין בניו של יצחק לחטא לפני, ואני דן אותם בראש השנה, אלא אם מבקשין שאחפש להן זכות, ואזכר להן עקדת יצחק, יהיו תוקעין לפני

בשופר"; כי עקר השופר נעשה על-ידי בחינת "איה השה לעלה" (בראשית כב, ז), ששאל אז יצחק, ועל-ידי-זה נתנה אחר-כך האיל שיקריב תחתיו, שהיה נאחז בסבך בקרניו, שזה מרמז על קרן השופר, על-כן תוקעים בראש השנה בשופר, כי אז בראש השנה היא התחלת התשובה, ועקר התשובה היא — שהאדם בא למקום מיחד שאין שם בני-אדם, וצועק ומבקש ומתחנן אליו יתברך: "איה מקום כבודי" — איה אתה, היכן המקום שאוכל למצא אותך? ! כי זה יכול כל אדם להבין, שלרב בני-אדם קשה וכבד לעמד בנסיון נגד יצרם המתגבר עליהם כל השנה, ומחטיאם במה שמחטיאם, ומלכלכם במה שמלכלכם, כל אחד כפי שיודע נגעי לבבו ומכאוביו, ועל-כן קשה להם מאד לשוב בתשובה, כי מאחר שקבר התגבר עליהם יצרם, ולא התגברו לכבש אותו, על-כן מאחר שקבר נלכדו במה שנלכדו, בודאי קשה להם לשוב בתשובה, ובפרט שיש שירדו ונפלו מאד על-ידי חטאיהם ועוונותיהם הרבים, ובפרטיות על-ידי חטאיהם בפגם הברית, הוצאת

זרע לבטלה, וכל מיני שקוץ, תעוב וזהו, עד
 שלבם נעשה סחרחר, כי הקלפה שנדבקה בהם
 בעוונותיהם, מעקמת ומסבכת עליהם בעקממיות
 וכבלבולים ובסבוכים הרבה, כאשר התבטא אז
 רבנו ז"ל, ואמר בזו הלשון: עס פארדרייט דאס
 הארץ [שנתעקם לכבו], הינו כשאדם חוטא
 ומתלכלך, אזי נעשה לבו סחרחר ומלא קשיות
 וספקות עליו יתברך, ואין לו עצה אחרת, אלא
 לצעק "איה מקום כבודו", ויחפש ויבקש תמיד
 אחריו יתברך — איה המקום שיוכל למצא אותו,
 ויהיה עקשן גדול בעבודה הקדושה הזו, ואז אם
 לא יעזב את עצמו בשום פנים ואפן, אפלו שיעבר
 עליו מה שיעבר, סוף כל סוף יתגלה לו המאמר
 הסתום, שכל זה הוא סוד ראש השנה, שהוא סוד
 כמוס ונעלם ונסתר מאד, ראשית הבריאה שהיא
 סוד בראשית מאמר סתום, כי זה היום תחלת
 מעשיך, וזה (תהלים פא, ד): "תקעו בחדש שופר
 בכסה ליום חגנו", ודרשו חכמינו הקדושים (ראש
 השנה ח:): איזהו חג שהחדש מתכסה בו? זה ראש
 השנה, כי אז הוא בחינת מאמר סתום, ועל-ידי

שָׂאֲדָם בָּא אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, וְצוּעַק וּמְבַקֵּשׁ וּמִתְחַנֵּן
אֵלָיו יִתְבַרֵךְ, שְׂיָחוּס וּיְרַחֵם עָלָיו וְיִמְחַל לוֹ, אֵינּוּ זֶה
מִשֵּׁם, עַד שְׂמוֹחֲלִין לוֹ, כְּמֵאמָרָם ז"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה
נו, יג): "כָּל יְמוֹת הַשָּׁנָה יִשְׂרָאֵל נֹאחֲזִין בְּעֵבְרוֹת
וּמִסְתַּבְּכִין בְּצָרוֹת, וּבְרֵאשׁ הַשָּׁנָה הֵם נוֹטְלִין שׁוֹפָר,
וְנוֹזְפִרִין לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא וּמוֹחֵל לָהֶם"; כִּי
בְּזֶה שְׂצוּעֵקִים אֵלָיו יִתְבַרֵךְ בְּכָל יוֹם וְיוֹם וּבִפְרָט
בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה — אֵיזָה מְקוֹם כְּבוֹדָךְ, אֵיפֹה אַתָּה,
וּמִחֲפָשִׁים וּמְבַקְשִׁים אַחֲרָיו יִתְבַרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה
בְּאֵמֶת מִתְגַּלֶּה אֲלֵיהֶם אַחֲרֶיךָ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא
בְּעֲצָמוֹ, וְזֶה קוֹל הַשׁוֹפָר שְׂנֻעֵשָׂה מֵאִילוֹ שֶׁל יִצְחָק,
וְעַל-כֵּן הוּא קוֹל פְּשׁוּט וְקוֹל שְׁבוּר, בְּסוּד: תְּקִיעָה,
שְׁבָרִים, תְּרוּעָה, תְּקִיעָה, לְהוֹרוֹת, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְאָדָם לְצַאת מִצְרוּתָיו וּמִיְרִידוֹתָיו, כִּי אִם עַל-יְדֵי
שְׂיִצְעַק קוֹל פְּשׁוּט וְקוֹל שְׁבוּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ "אֵיזָה
מְקוֹם כְּבוֹדוֹ" — אֵיזָה הַמְקוֹם שְׂאוּכַל לְמַצֵּא אוֹתָךְ,
וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה סוּף כָּל סוּף לְשִׁבֹר אֶת כָּל
הַהִסְתָּרוֹת וְהַכְּסוּיִים מִפְּנֵי, וְיִתְגַּלֶּה אֵלָיו הַמְּאָמֵר
הַסְּתוּם, שֶׁהוּא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ הוּא בְּעֲצָמוֹ; וְעַל-כֵּן
צְרִיכִים לְנִסֵּעַ לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה,

וְאָפְלוּ מִי שְׂאֵינוֹ זוֹכֵה לְנִסְעַ, צָרִיף עַל-כָּל-פָּנִים
 לְהִשְׁתַּדֵּל לְנִסְעַ לְמָקוֹם שֵׁשׁ קְבוּצָה שֶׁל יִרְאִים
 וּכְשֵׁרִים בְּיוֹתֵר, לְהִתְפַּלֵּל וּלְשַׁמַּע קוֹל שׁוֹפֵר עִמָּהֶם,
 וּכְמוֹ שְׁנוּהֲגִים כָּל יִשְׂרָאֵל, שֶׁבְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם
 הַכְּפוּרִים מִתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים יַחַד מְכַל הַכְּפָרִים,
 וְכָל הַרְחוּקִים שְׂאֵינָם גּוֹהֲרִים לְהִתְפַּלֵּל בְּצַבּוּר בְּכָל
 יְמֹת הַשָּׁנָה, אֲבָל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה כָּלֵם נִקְבְּצִים אֶל
 הַצַּבּוּר הַקָּדוֹשׁ, כִּי עֵקֶר בְּחִינָה זֹאת לְהַכְנִים דְּרָף זֶה
 שֶׁל תְּשׁוּבָה, עַל-יְדֵי עֲצָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה זֶה, שִׁיִּצְעַק
 תְּמִיד — "אֵיזֶה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אֵין יוֹדְעִים, כִּי אִם
 הַצַּדִּיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים, כִּי כָּל צַדִּיק אֲמִתִּי
 הוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שִׁיּוֹדֵעַ הַסּוּד שֶׁל בְּרֹאשִׁית
 מֵאֲמַר סְתוּם, שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי גְלָה עָלָיו
 שְׁבַעִין אֲנָפִין שְׁנוּהֲגִים לְעֶסֶק בָּהֶם בְּאֵלוֹ הַיָּמִים
 בְּאֵלוֹל וּבַעֲשָׂרַת יָמֵי תְּשׁוּבָה, שֶׁהוּא סֵפֶר הַתְּקוּנִים
 הַקָּדוֹשׁ, כִּי כָּל דְּרָף הַתְּשׁוּבָה בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הַיָּא
 עַל-יְדֵי הַמֵּאֲמַר סְתוּם מְבַחֲנֵת בְּרֹאשִׁית (עֵין לְקוּטִי-
 הַלְכוֹת, רֹאשׁ הַשָּׁנָה, הַלְכָה ו', אוֹת א', ב'), וְעַל-כֵּן
 הָעֵקֶר לְנִסְעַ לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ זֶה,
 וְעוֹסְקִים לְהַכְנִים דְּרָף זֶה בְּעוֹלָם, כְּדֵי לְהַחֲזִיר אֶת

כל העולם בתשובה, שְׁבוּה תְלוּיָהּ הַגְּאֹלָה, וְכִמוּ
 שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיָּה נט, כ): "וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי
 פֶּשַׁע בְּיַעֲקֹב", כִּי שָׁמוּ שֶׁל מְשִׁיחַ קָדָם לְעוֹלָם, כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים עב, יז): "לִפְנֵי שֶׁמֶשׁ יִנּוֹן שָׁמוּ", וְכֵן
 תְּשׁוּבָה קִדְמָה לְעוֹלָם, וְעַל-כֵּן רַק הוּא יוֹדֵעַ הַסּוּד
 שֶׁל בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא סוּד הַתְּחִלַּת הַבְּרִיאָה, שְׁעַל-
 יְדִי-זֶה עָקַר דֶּרֶךְ הַתְּשׁוּבָה, וּמִמֶּנּוּ מְקַבְּלִים כָּל
 הַצְּדִיקִים וְהַכְּשָׁרִים הָאֲמִתִּיִּים, וְעַל-כֵּן גַּם מִי שְׁאִינוֹ
 זוֹכֵה עֲדִין לְבוֹא לְצְדִיקֵי אָמֶת לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, צָרִיךְ
 לְכוּן אֶת לְבוֹ, שְׁבִזְכוּת וּבְכַח הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל שֶׁהוּא גִלְוָה וּמִתְקַבֵּץ עִמָּהֶם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה
 וּבִיּוֹם הַכְּפוּרִים, עַל-יְדִי-זֶה יֵאִיר עָלָיו דֶּרֶךְ
 הַתְּשׁוּבָה; וְעַל-כֵּן רָאָה לְחִזּוֹק עֲצָמָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי
 הַיָּקָר, בְּכָל מִינֵי אָפְנִים שְׁבַעוֹלָם, וְאֵל תִּפְּל בְּדַעְתָּךְ
 כָּלֵל, אִם תּוֹכֵל לְנַסֵּעַ לְצִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן
 לְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, מַה טוֹב וּמַה נְעִים, וְתִהְיֶה כָּל
 מַחְשַׁבְתְּךָ וְכַסּוּפֶיךָ רַק אֶל עֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ,
 וְתַצְעַק אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, אִיָּה הַמְּקוֹם שְׁאוּכַל
 לְמַצֵּא אוֹתָךְ תִּתְבָּרֵךְ, וְכָל מַגְמַתְךָ תִּהְיֶה בְּרֵאשׁ
 הַשָּׁנָה הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, שְׁיִתְגַּלֶּה אֵלֶיךָ הַמַּאֲמָר

הסתום מבחינת "ואיה השה לעולה", שמשם נמשך השופר, בסוד אילו של יצחק כנ"ל, ואם לא תזכה להוציא מהכח אל הפעל לנסע אל ציון רבנו ו"ל בעיר אומן, על-כל-פנים ראה להתחבר אל אנשים פשרים, אשר עוסקים בזה כל השנה — לחפש ולבקש אחריו יתברך, ותדע שגם במקומם יכולים למצא את המאמר הסתום, פי העקר להתחבר יחד באהבה אחנה ורעות, בבחינת (איוב לו, ה): "הן אל כביר ולא ימאס"; כי אין הקדוש-ברוך-הוא מואס בתפלתן של רבים, ובפרטיות כשפונתם היא פונה אחת — רק איך לזכות למצא את אמתת מציאותו יתברך; אשרי מי שזוכה להכניס את ראשו בין תלמידי הצדיק האמת, המתקבצים בקבוץ קדוש ונורא בזה רק לחפש ולבקש אחריו יתברך, ולזכות להפלל בו יתברך, ולהמשיך על עצמו סוד הכתר שהוא המאמר סתום, אשרי לו בזה ואשרי לו בבא!

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר רבנו ז"ל רצה מאד מאד שיבואו אליו לראש השנה, ואמר בקול חזק מעמק הלב: מה אמר לכם? אין דבר גדול מזה, הינו מלהיות אצלו לראש השנה, ואמר בזו הלשון בקול זיע סגיא: ווי אזוי זאל איך אייך זאגן קיין גרעסערס דער פון איז ניט פאר האנין, איי אנדערע גוטע יודין זאגן ניט אזוי איז נאך אקשיא, אף שצדיקים אחרים אינם אומרים כן, הרי עוד קשיה, הינו בלא זה כבר מקשין עליו קשיות הרבה, ויהיה קשה עוד קשיה זאת גם-כן — שהקפיד כל-כף להיות אצלו לראש השנה דיקא, ומפלל דבריו הקדושים שדבר אז עמנו, למדנו כמה דברים: למדנו שוב עצם גדל החיוב להיות אצלו לראש השנה, כי אף-על-פי שידענו זאת מכבר, אף-על-פי-כן מרבוי דבריו הקדושים אז בזה, ומתנועותיו הנוראות אז, הבנו עצם החיוב יותר ויותר שאי אפשר לבאר זאת בכתב, וגם אז למדנו, שרצונו חזק שנהיה אצלו באומן לראש השנה תמיד לאחר הסתלקותו, ושאין דבר גדול

מזה, וגם למדנו כמה צריכין להתחזק ולשבר
 המניעות מדבר שבקדשה, ובפרט המניעות
 מלהיות בראש השנה, שצריכים לשברן ביותר,
 ולהיות דוקא בראש השנה, עד שאפלו אם רבנו
 ז"ל בעצמו מצוה ומסכים לבלי להיות אצלו
 בראש השנה, חלילה להסתפל על זה, וצריכין
 להזהר מאד לבלי לשאל אותו שום שאלה על זה,
 כי הוא ישיב בנדאי לבלי להיות אצלו, ואף-על-
 פי-כן בנקדת האמת לאמתה צריכין להיות אצלו
 דיקא, וכן הוא נוהג לדורות, וענין זה נוגע למה
 שאמרו חכמינו הקדושים (מכות י'): בדרך שאדם
 רוצה לילך מוליכין אותו, כמו שפרש רש"י, והוא
 מדברי חכמינו הקדושים על פסוק: "לך עם
 האנשים" (במדבר כב, כ), וכן בשלות המרגלים
 שהכרח משה רבנו בעצמו לשולחם (שם יג; ועין
 סוטה לד), אף-על-פי שבאמת רצונו לא היה כלל
 בזה, וענין זה ראינו אצל רבנו ז"ל כמה פעמים
 בפרט בענין ראש השנה, שהיו אנשים שהיו להם
 מניעות מלהיות אצלו בראש השנה, ושאלו אותו,
 והשיב להם, שלא יהיו לראש השנה, והתחילו

להתעקש: הלא שמענו מכם גדל האזנה להיות
 אצלכם לראש השנה, ועשה עצמו כמקפיד עליהם,
 וגער בהם שלא ידברו יותר, וכן עשו, ולא באו
 לראש השנה, ואף-על-פי-כן אִנחנו זכינו להיות
 רגילים לעמד לפניו, ושמענו והבנו ברמז ובפרוש,
 שפנימיות רצונו אינו נוטה בזה כלל, רק הוא
 מכרח לומר להם כן, מחמת ששואלים אותו על
 זה, וכן הוא נוהג לדורות, שששואלין לרב
 ולמנהיג על דבר שיש בו כעין מסירות נפש, צריך
 להשיב: לאו, אף-על-פי שבאמת לאמיתה רצונו,
 שימסר האדם נפשו וישבר את כל המגיעות;
 על-כן מי שרוצה להתקרב ולשבר המגיעות באמת
 לאמתה, צריך להזהר מאד לבלי לשאל אותו בזה
 כלל (עין מיי מוהר"ן, סימן תו); ראה וגם ראה,
 אהובי, בני היקר, איך שרבנו ז"ל בעצמו רמז לנו,
 שאפלו אם הוא ימנע אותנו מלבוא אליו, לבל
 נצית אותו, אלא נדחק את עצמנו בתוך כלל
 הקבוץ הקדוש והנורא המתקבץ אליו בראש
 השנה; ולכן ראה, אהובי, בני, לעשות זאת כל ימי
 חייך — להשתדל לנסע אל ציון רבנו ז"ל בעיר

אומן לראש השנה, ולהתפלל שם יחד עם אנשי
 שלומנו האמתיים, עובדי השם, ואם לא תוכל
 להוציא מהכח אל הפעל, על-כל-פנים ראה
 להתקבץ יחד עם המקרבים בעירך, ותמסרו את
 נפשכם להתפלל יחד, ועל-ידי-זה ימשך גם עליכם
 גדל התקונים הנוראים והנפלאים מרבנו ז"ל;
 העקר ראו להחזיק את עצמכם ביחד, ותמיד ראה,
 אהובי, בני הקר, להתחבר רק עם מקרבים כאלו
 אשר חפצים בעבודת השם יתברך, ואינם חפצים
 בשום פוליטיקה של הכל המצויה עכשו, כגון
 כבוד או ממון, רק כל פונתם היא בתמימות
 ובפשיטות לשוב בתשובה אמתית, ולחזור אליו
 יתברך, ולהחזיק את עצמם ביחד, "ואיש את רעהו
 יאמר חוק" (ישעיה מא, ו), שאז בודאי נזכה אל
 התקונים הגדולים שנמשכים בראש השנה, וכבר
 התבטא פעם רבנו ז"ל ואמר גדל המעלה של
 המתקרבים אליו, שאי אפשר לשער, פי כבר
 נתפשטו דבורים כאלו בין העולם, שהם מתפארים
 גם-כן בדבורים כאלו, אבל באמת המקרבין שלי
 ההתקרבות לבד היא דבר גדול מאד מאד, פי

אף-על-פי שֶהוא בַעצְמוּ הֵינּוּ הַמְקַרְב, אֵינּוּ כְלוּם
 וְאֵינּוּ מִתְנַהֵג בְּדַרְכֵי יִשְׂרָאֵל, אֵף-עַל-פִּי-כֵן
 מֵאַחַר שֶהוּא בְּתוֹךְ אֲנָשִׁים בְּאֵלוֹ שֶהֵם מְקַרְבִים
 לְצַדִּיק גָּדוֹל וְנוֹרָא כְּזֶה לְקַדְשָׁה כְּזוֹ, זֶה בַעצְמוֹ
 מוֹעִיל לוֹ מְאֹד, וּבְמִשְׁךְ הַזְּמַן יִתְעוֹרֵר גַּם-כֵּן וַיִּחְזֹר
 בַּתְּשׁוּבָה (עֵין חַיִּי-מוֹהַר"ן, סִימָן רעא); לְכֵן רָאָה,
 אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, מֵהַ לְפָנֶיךָ, וְרָאָה לְהִיּוֹת מִחֻבֵּר
 תָּמִיד אֶל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ הַיָּקָרִים, תְּלַמִּידֵי רַבֵּנוּ ז"ל
 הַאֲמִתִּיִּים, עוֹבְדֵי הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, הַמוֹסְרִים אֶת נַפְשָׁם
 בְּמִסִּירוֹת נַפֶּשׁ לְגִלוֹת וּלְפָרֶסֶם אֶת דַּעַת רַבֵּנוּ ז"ל
 כָּל הַשָּׁנָה, וְתִתְחַבֵּר עִמָּהֶם יַחַד, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשָׁכוּ
 גַּם עֲלֵיךָ כָּל תְּקוּנֵי רַבֵּנוּ ז"ל הַנִּמְשָׁכִים בְּרֹאשׁ
 הַשָּׁנָה, כִּי עֲלֵיךָ לְדַעַת, כִּי אֵינּוּ דוֹמָה מִי שֶׁמוֹסֵר
 אֶת נַפְשׁוֹ כָּל הַשָּׁנָה בַּעֲבוּר רַבֵּנוּ ז"ל, וְחוֹטֵף
 בְּזִיזוֹנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דָּמִים חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין בְּשִׁבְלֵי
 רַבֵּנוּ ז"ל, וּמְגַלֶּה וּמְפָרֶסֶם אֶת דַּעַתוֹ לְכָל הָעוֹלָם
 כְּלוּ, אֲשֶׁר בּוֹדְאֵי כִּשְׁהוּא בָּא אֶל רַבֵּנוּ ז"ל, נַעֲשֶׂה
 עִמּוֹ מֵהַ שְׁנַעֲשֶׂה; וְלִכֵּן רָאָה, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר,
 לְדַחֵף אֶת רֹאשְׁךָ לְהִיּוֹת מֵהַחֲבֵרָא קַדִּישָׁא הָאֵלוּ,
 הַמוֹסְרִים אֶת נַפְשָׁם כָּל הַשָּׁנָה בַּעֲבוּר רַבֵּנוּ ז"ל,

ומגלים ומפרסמים את דעתו הקדושה בעולם
 במסירות נפש הכי גדולה, ומתבודדים בכל יום
 ניום עמו יתברך, ושופכים את נפשם ואת לבבם
 אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה,
 ומתמידים בלמוד התורה הקדושה על-פי סדר הדרך
 הלאומי של רבנו ז"ל, וזוכים להיות ולטייל בכל
 חלקי התורה הקדושה — מקרא, משנה, גמרא,
 מדרש, הלכות ואגדות, בריתות ותוספות, ספרי
 הזר והתקונים וכל כתבי הארז"ל, והם מתפללים
 את התפלות הקבועות: שחרית, מנחה, מעריב,
 במסירות נפש אמתית, וקמים בכל לילה בתצות,
 ואומרים את סדר תקון חצות, ובוכים ומבכים על
 גלות השכינה ועל העלמת הצדיק האמת ועל חרבן
 בית המחין שלו, ובודאי כשבאים בראש השנה אל
 רבנו ז"ל עם מתנות כאלו אזי נעשה עמהם מה
 שנעשה; אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בזה
 העולם כָּלֵל, כי בפרוש גלה לנו רבנו ז"ל (שיחות-
 הר"ן, סימן נא): את זה תקבלו ממני, שלא יטעה
 אתכם העולם, כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי,
 כי לא נמצא אחד שיהיה לו קץ וסוף טוב מן

העולם, וְכֹל בְּנֵי-אָדָם שֶׁהֵיוּ, אָפְלוּ אוֹתָן שֶׁתִּפְסוּ
בְּיָדָם אֶת כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה כְּלוּ, הִנֵּה סוֹפָם רַע מְאֹד
גַּם לְדוֹרֵי דוֹרוֹת קָלְקְלוּ וְהִפְסִידוּ, כִּי בָזָה הָעוֹלָם
אֵין צְרִיכִים חֲכָמוֹת כָּלֵל רַק תְּמִימוֹת וּפְשִׁיטוֹת,
לְבוֹא לְהִתְחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ
כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, אֲשֶׁרִי
מִי שֶׁמְצִיֵּת אֶת רַבְּנוּ ו"ל, וְאָז בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְהִגִּיעַ
אֶל מַה שֶׁצָּרִיךְ לְהִגִּיעַ בְּזֶה הָעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר אָמַר לָנוּ
רַבְּנוּ ו"ל בְּפִרוּשׁוֹ, שֶׁכָּל אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה
בְּסוֹף לְבוֹא בְּזֶה הָעוֹלָם לְמַה שֶׁצָּרִיךְ, וְאָמַר, שֶׁאֵין
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עוֹשֶׂה לִּי זֹאת, חַס וְשָׁלוֹם,
בְּשׁוֹם פֶּעַם, לְקַחַת מִמֶּנִּי אֵיזָה אִישׁ מֵאֲנָשֵׁי בְּאֲמָצַע,
כְּלוֹמַר רַק כָּל אֶחָד יֵאָרִיךְ יָמִים וְשָׁנִים וְיִיחַזְקֶה
בּוֹדָאֵי, וְיִתְיַגַּע וְיִחְתַּר וְיִחְתַּר אַחֵר חֲתִירָה אַחֵר חֲתִירָה, עַד אֲשֶׁר
יִזְכֶּה לְבוֹא לְעִנְיָנוּ וּלְמַדְרַגְתּוֹ הַקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא צָרִיךְ
לְבוֹא בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּשִׁבִיל זֶה נִבְרָא (עֵינֵי חַיִּי
מוֹתֵרֵינִי, סִימָן שׁב), וְאָמַר: הַפְּחוֹת שֶׁבְּאֲנָשֵׁי, אֲנִי
מוֹלִיךְ אוֹתוֹ בְּדֶרֶךְ שֶׁל צְדִיק גָּדוֹל מְאֹד מִדוֹרוֹת
אֵלָיו וּמִהַדוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים וְכוּ', וְעוֹד יִהְיֶה זְמַן
שֶׁיִּקְנְאוּ מְאֹד בְּמַקְרָבִים אֵלָיו, וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּמִי

קבוץ ראש השנה

קטו

שזוכה להושיט לו יד, דהינו שרבנו ז"ל מקרבו אליו (עין שם, סימן שיד), ונהתקרבות הזו הפונה, שרבנו ז"ל נותן רשות לשמש אותו בהפצת מעינות החכמה חוצה, פי צריכים זכות גדולה לשמש את רבנו ז"ל בהפצת תורתו ודעתו בעולם; ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, וחזק את עצמך בכל מיני אפנים שבעולם, ותדחף את ראשך בין החבריא קדישא הזו, ותתפלל עמם יחד בראש השנה יהיה במקום שיהיה, והם הם תלמידי רבנו ז"ל האמתיים; אשרי מי שמסתפל בעין אמת מה קורה עכשו בעולם, פי צריכים רחמים רבים גם בדבר רבנו ז"ל לבל יטעו אותו, חס ושלום, אלא שיזכה להיות מאנשי רבנו ז"ל האמתיים; אשרי מי ששם לבו אל דברים אלו, ואז טוב לו כל הימים.

ה.

אהובי, בני היקר! רבנו ז"ל אמר: פל הצדיקים הגדולים הגיעו למעלה ולמדרגה שהגיעו, אבל עמדו בזה, ואני, ברוך השם, בכל

רגע ורגע נעשה איש אחר, ונתן טעם לזה
 שחולקין עליו, פי הצדיק נקרא אילן, ויש לו
 שרשים וענפים וכו', וכל צדיק קדם שמגיע
 למדרגתו, יש עליו מחלקת, פי אמרו חכמינו
 הקדושים (סנהדרין ז.): האי תגרא דמאי לבדקא
 דמאי, נמצא שהמחלקת היא בחינת מים, והמים
 — הינו המחלקת, מרימין אותו, אבל אני צריך
 שתהיה עלי מחלקת תמיד, פי אני הולך בכל פעם
 ובכל רגע מדרגה לדרגה, אלו הייתי יודע שאני
 עומד עכשו כמו בשעה הקודמת, לא הייתי רוצה
 את עצמי כלל בזה העולם (עין סיי-מוהר"ן, סימן
 תא), עמד וראה והתבונן, ותעמד משתומם, אהובי,
 בני, מגדל מעלתו ומדרגתו של רבנו ז"ל, ואיך
 שרוצה להחדיר בנו גם-כן מדרגתו הנוראה
 והנפלאה, ורוצה להביאנו אל עבודתו, עוד אמר
 והתבטא: אני יכול לעשותכם צדיקים כמוני ממש,
 אם רק נצית אותו באמת, ונשליך את שכלנו
 המדמה לגמרי, ונתחזק באמונת חכמים בתמימות
 ובפשיטות גמורה, פי בכל שיחה ושיחה שהוא
 משיח ומדבר עמנו, יכולים להיות על ידה איש

כָּשֶׁר, וְאֶפְלוּ צְדִיק גָּמוּר כָּל יְמֵי חַיָּו כְּמוֹ שְׂאֲנִי
 רוֹצֵה (אֲזוּי וְיֵא אִיךְ מִיִּין אִיִּין גּוּטְעֶר אִיד), אִם
 יִרְצֶה לִילֵךְ עִמָּה לְקַיִם כְּפִי שִׁיחַתוֹ הַקְדוּשָׁה, וְמִי
 שְׂזָכָה לְשִׁמְעַע שִׁיחַתוֹ הַקְדוּשָׁה מִפִּי הַקְדוּשׁ, הוּא
 יוֹדֵעַ זֹאת בְּאֵמֶת וּבְכִרּוּר, וְאֶפְלוּ עֲכָשׁוּ כְּשִׁלּוּמָדִים
 דְּבָרָיו הַקְדוּשִׁים, יֵשׁ לָהֶם גַּם-בֵּן כַּח גְּדוּל לְעוֹרֵר
 לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, לְזָפוֹת לְדַרְכֵי הַשֵּׁם בְּאֵמֶת, לְמִי
 שִׁשִּׁים לְבוֹ הַיֵּטֵב לְדְבָרָיו הַקְדוּשִׁים וְלְשִׁיחַתוֹ
 הַקְדוּשׁוֹת הַנֶּאֱמָרוֹת בְּכָל סִפְרָיו הַקְדוּשִׁים, כִּי כָּל
 שִׁיחָה שְׁלוֹ הִיא הַתְּעוֹרְרוֹת גְּפִלְאָה וְנוֹרְאָה מְאֹד,
 וְדַרְךְ יִשְׂרָאֵל וְנִכּוֹנָה מְאֹד לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְכָל
 אֶחָד לְפִי מְדַרְגָּתוֹ יִהְיֶה בְּאִיזוֹ מְדַרְגָּה שִׁיחָה, אֶפְלוּ
 מִי שֶׁהוּא בְּמְדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה מְאֹד, יְכוּל לְקַבֵּל דַּרְךְ
 יִשְׂרָאֵל וְעִצּוֹת גְּפִלְאוֹת מִכָּל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁלוֹ, וְכֵן
 לְהִפְךָ — מִי שֶׁהוּא בְּתַכְלִית הַמְדַרְגָּה הַתְּחִתוֹנָה,
 חֵס וְשִׁלּוּם, בְּאִיזָה מְקוֹם שֶׁהוּא נִמְצָא, וְנִפְלַכְרָה,
 אֶחָד-עַל-פִּי-כֵן יְכוּל לְקַבֵּל דַּרְךְ יִשְׂרָאֵל וְעִצּוֹת נְכוֹנוֹת
 מִכָּל שִׁיחָה וְשִׁיחָה שְׁלוֹ, וְלִמְלֵט נִפְשׁוֹ מִנִּי שִׁחַת,
 וְלָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּאֵמֶת, אִם יֵשִׁים לְבוֹ
 לְדְבָרָיו הַיֵּטֵב, וְיִקְיִם אוֹתָם בְּאֵמֶת וּבְתַמִּימוֹת בְּלִי

שום חכמות; אשרי מי שיאחז בהם (עין חיי מוהר"ן, סימן שנח), ובאמת בזה תלויה כל האמונת חכמים, שמאד הזהירנו רבנו ז"ל על זה ביותר — להתחזק מאד מאד באמונת חכמים, ולהאמין בחכמים האמתיים המגלים את אמתת מציאותו יתברך על-פי יסודות חזקים, אשר כל מגמתם היא רק לעורר ולחזק ולאמץ את כל הנפשות העיפות והנפולות, ולהחדיר בהם עצות נוראות ונפלאות איך להתנהג, כי אלו החכמים האמתיים יכולים להוציא משפטי הנהגות ישרות, משפטי אמת, לכל החפצים לשמע בקולם, אף זה לעמת זה עומדים עליהם תמיד שקרנים וצבועים, המלאים מותרות וזהמה וטנוף, ועשנים סרוחים מסבבים ומקיפים ומבלבלים את מחם, ומאחר שמתלווצצים מהספרים הקדושים הנפלאים והנוראים, המגלים את אמתת מציאותו יתברך, על-ידי-זה נעשה לבם מטנף כמו בית-הכסא, כי מי שפוגם באמונת חכמים, אזי הוא גדון ביגיעת בשר, הינו במותרות, כמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערובין כא): הלועג על דברי חכמים, גדון בצואה רותחת (עין לקוטי-

מוהר"ן, חלק א', סימן סא), כי יש כמה ספרים עכשוו, וגם עתידים להיות עוד כמה ספרים, וכלם צריכים לעולם, ובאמת בתחלה כשלא היתה לו אמונת חכמים, אזי היו כל הספרים אצלו כלא, כי היתה מלעיג עליהם, כמו שכתוב (קהלת יב): "עשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה ויגיעת בשר"; דהינו שמלעיג על רבוי ספריהם, ואז כלם כלא אצלו, ובשביל זה נדון בצואה רותחת, ונעשה לבו מטנף כמו בית-הכפסא, ומכל זה תבין ותשכיל "מעשיהם הטובים" של אלו החולקים על הספרים הקדושים המגלים את אמתת מציאותו יתברך, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, וצריכים לידע, שכל ספר וספר המדבר ומגלה את אמתת מציאותו יתברך, מאד נצרך לעולם, ובפרטיות אלו הספרים המגלים עצות נוראות ונפלאות לכל הירודים והנפולים הנמצאים בתאוותיהם ובמדותיהם ובכללוביהם הרעים, איך לצאת מהפח נשבר שנפלו לשם, בנדאי ספרים כאלו נצרכים מאד לעולם, וצריכים לשוב בתשובה שלמה על זה, שחולקים על ספרים קדושים, המגלים

ומפרסמים את אמתת מציאותו יתברך, כי כל זה תלוי בענין ראש השנה הקדוש והנורא של רבנו ו"ל (עין פרפראות לחקמה על המאמר בלקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא), כי זה תלוי בזה — כפי רבוי הספרים שיש בעולם, המגלים ומפרסמים את הצדיק האמת, המגלה את אמתת מציאותו יתברך בתכלית הגלוי, ומגלים ומפרסמים את החן והיפי והפאר של הצדיק האמת, על-ידי-זה מתלקטים ומתקבצים נפשות יחד, ובאים אל שרשם ובאים לראש השנה, ועל-כן אלו אשר אין להם אמונת חכמים, ונדונים בצואה רותחת, שלכם מטנף כמו בית-הפסא, והם מלאים צואה, רחמנא לישזבן, על-ידי-זה הם גורמים שיתעלם ויתפסה ויסתר הפאר והיפי והחן של כל העולמות, שהוא הצדיק האמת, וגורמים שבני-אדם לא יבואו לראש השנה, ועל-כן צריכים לבקש הרבה ממנו יתברך, שישזכה לאמונת חכמים אמתית, ויהיה חשוב אצלו כל ספר וספר המגלה את אמתת מציאותו יתברך, ובפרט ספרים המגלים ומפרסמים את החן והיפי והפאר של הצדיק האמת, ועל-ידי-זה יאיר

המאורי אור (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן סז), ויזכה כל אחד להסתפל על עצמו איך הוא אוחז בארבעת היסודות שלו, ויזכה לזכך ולטהר את עצמו, עד שיזכה להפלל לגמרי באין סוף ברוך הוא, ויאיר גם עליו אמתת מציאותו ותברך בגלוי נורא ונפלא כזה, אשר לא יאמן פי יספר, והכל תלוי כפי האמונת חכמים שיש בו, כי בנדאי רבנו ז"ל נמצא בין תלמידיו האמתיים, ובכל מקום שמגלים את למודו הטוב לאחרים, שם נמצא רבנו ז"ל, ועל-כן אשרי מי שמתאחד ומתחבר יחד עם אנשים תמימים, אשר יש להם אמונת חכמים, וכל ספר וספר יקר מאד בעיניהם, והם עוזרים לגלות ולפרסם את אמתת מציאותו ותברך, ואת לפי ופאר וחוץ הצדיק האמת, אשר על-ידי כל זה יהיו נסתופפים נפשות יחד, ויבואו ויצטרפו אל הקבוץ הנורא והקדוש שלנו, ויעסקו גם-כן בתפלה ובבקשה ובהתבודדות, כי על-ידי שמתחזקים באמונת חכמים, ומאמינים בספריהם הקדושים, על-ידי-זה עוזרים שעוד נפשות יבואו ויצטרפו אל הקבוץ הקדוש, ועל-ידי-זה נעשים צרופים כאלו

פלאי פלאים, והוא עזר לכלם, כְּאִשֶּׁר אָמַר פְּעַם
 רַבְנֵנוּ ז"ל לְאֶחָד שֶׁלֹּא הָיָה אֶצְלוֹ כְּמָה שָׁנִים, עָנָה
 וְאָמַר לוֹ: הֲלֹא כָּל הָעוֹלָם לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְצוּרוֹת
 לְזֶה (שְׁבַת ל:), עַל-כֵּן כָּל אֶחָד וְאֶחָד צָרִיךְ לַתֵּן
 אִיזָה כַּח וְסִיּוּעַ לְזֶה הַצַּדִּיק לְהִיּוֹת לוֹ צוּתָא, וּבְזֶה
 שְׂאוּחָז אֶת עֲצָמוֹ בְּיַחַד עִם הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, עַל-יְדֵי-
 זֶה הִיא טוֹבָה לְכָל הַמְקַרְבִּים; וְעַל-כֵּן אֲשֶׁרִי מִי
 שְׂזוּכָה לְבוֹא אֶל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת כָּל הַשָּׁנָה, וּבַפְּרָטִי
 פְּרָטִיּוֹת בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וַיְהִי נַעֲשֶׂה אֵלָיו צוּתָא,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה תְּהִיָּה טוֹבָה גְּדוֹלָה לְכָל הָעוֹלָם.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

